

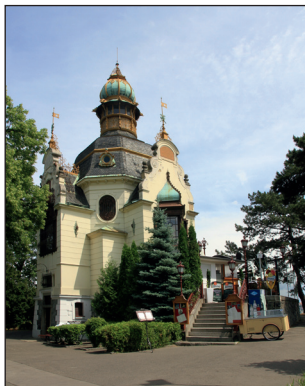
Hanavský pavilon

Jako skvostný briliant se třpytí mezi korunami vzrostlých stromů letenského svahu půvabný Hanavský pavilon, zdaleka viditelný z pravého břehu Vltavy. Za jeho vznik i umístění vděčí Pražané Zemské jubilejní výstavě, která se konala roku 1891 (a o níž se zmiňujeme v jiné části této publikace), a zejména pak Vilémovi knížeti z Hanau, majiteli tehdy věhlasných železáren v Komárově u Hořovic.

Komárovské železářny patří k nejstarším hutním závodům na Podbrdsku, v nichž se výroba a zpracování železa udržely nepřetržitě od středověku až do současnosti, kdy na staletou tradici navazuje podnik Buzuluk a.s. Z významných majitelů komárovského statku zmiňme rod Ottů z Losu, kterému byl majetek zkonfiskován po bělohorské bitvě a za-koupen Martinici, kteří jej připojili k sousednímu rozsáhlému hořovickému panství. Ještě před polovinou 17. století přešlo panství sňatkem na Vrbny, a ti je drželi až do roku 1852. K mocnému rozmachu hutí došlo za vedení Rudolfa hraběte Vrbny po roce 1792. O tom, že zdejší závod stál v čele pokroku, svědčí například i skutečnost, že zde byl vyroben první parní stroj na území habsburské monarchie, který používal F.J. Gerstner k demonstracím na pražské technice. V roce 1852 zakoupil hořovické panství i s hutěmi hessenský kurfiřt Bedřich Vilém. Po něm železářny spravovali jeho synové, knížata Maria a Vilém z Hanau. V roce 1902 získala železářny vídeňská banka G. T. Petzold a po první světové válce se firma stala akciovou společností a kutací práva přešla na Pražskou železářskou společnost. Komárovské železářny se od počátku věnovaly nejen dodávkám pro průmyslové závody, ale proslavily se i výrobou umělecké litiny. V Praze tak můžeme například obdivovat ná-hrobek biskupa Leopolda Thun-Hohensteina na Malostranském hřbitově (z r. 1830) či sloupy slavnostního plynového osvětlení v Praze z roku 1867, například na Hradčanském náměstí. A zejména ovšem Hanavský pavilon na Letné.

Na již zmíněné Zemské jubilejní výstavě, která se konala v roce 1891, se těšil pavilon knížecích hanavských železáren komárovských velké pozornosti návštěvníků. Podle návrhu architektů Otty Hiesera a J. Hercíka jej stavěli za kruté zimy dělníci knížecích sléváren za stavebního dozoru architekta Františka Červinky. Velkou zásluhu na výsledné podobě stavby měl zejména modelér Zdeněk Emanuel Fíala. Pavilon byl vybudován, jak se tehdy uvádělo, v bohatém holandském barokním slohu s litinovými zdobnými a figurálními motivy ve slohu secese. Šlo o první stavbu s litinovou konstrukcí v Praze. Stánek sloužil k propagaci výrobků železáren a nepřehlédnutelná jistě nebyla ani busta Jeho Veličenstva císaře Františka Josefa I. Původní model vytvořil sochař Natter, od něhož železářny zakoupily výluční reprodukční právo. Sám císař pavilon navštívil 1. října 1891. Před pavilonem jej očekávala Jeho Jasnost Vilém kníže z Hanau (Hanavy) a osobně pak císaře expozicí provedl. Všem svým zaměstnancům, kterých v té době pracovalo v železárnách na sedm set, pak kníže zakoupil zpáteční jízdenku na vlak z Hořovic do Prahy, vstupenku na výstaviště a každý dělník ještě obdržel 5 zlatých na útratu. Zemská jubilejní výstava trvala od 15. května do 18. října a za tu dobu ji navštívilo téměř 2 a půl milionu lidí. Přibližně deset dní před jejím ukončením navštívil zástupce železáren pražského purkmistra JUDr. Jindřicha Šolce, aby mu předal darovací listinu, podle níž se kníže rozhodl věnovat nejskvostnější pavilon Jubilejní výstavy Praze.

Městští radní pak rozhodli o přenesení pavilonu na Letnou a již v polovině prosince roku 1891 našla stavba nové místo i uplatnění. Později v ní byla totiž zřízena restaurace a ta pronajímána příslušnému nájemci. V té době se ovšem pavilon nacházel na katastru Hradčan (čp. 223), dnes jej však najdeme na katastru Holešovice-Bubny (Letenské sady 175). Během let se ale tato půvabná stavba dostala do havarijního stavu. V roce 1967 byl pavilon rozebrán, podle historických fotografií byly zhotoveny nové odlitky a pavilon znovu sestaven. K tak náročné rekonstrukci přispěl snad i připravovaný mezinárodní kongres architektů v Praze i skutečnost, že se ve dvacátých letech o něm pochybně vyjádřil i slavný francouzský architekt Le Corbusier.

Od roku 1971 sloužil Hanavský pavilon opět jako restaurace. V té době, kdy veškeré pohostinské závody byly zařazeny do některé ze čtyř tzv. cenových skupin, se těšil I. cenové skupině s 20% přírůžkou. Otevírací doba byla 17–03 hodin a mezi tehdejšími specialitami na jídelním lístku bychom našli například *Svíčkovou Hanavský pavilón*, *Telecí steak Maršal* či *Humrový koktejl*. A již tehdy si musel zájemce o posezení v místnosti, kde bylo pouhých 25 míst, rezervovat stůl tři dny předem a kapacitu celého pavilonu bylo třeba zadat s předstihem nejméně čtrnácti dnů. V roce 1987 provedli akademický sochař Vladimír Svoboda a Milan Janda náročné restaurátorské práce na litinových prvcích budovy. Hanavský pavilon je právem nejen uměleckou, ale i technickou památkou, která potěší oko i srdce návštěvníků – ale i jejich žaludky.

V současnosti totiž slouží tento skvost opět jako restaurace. Kapacita místnosti se navýšila na 36 míst, na zateplených terasách má na osmdesát hostů k dispozici další stoly. Vedle báječné atmosféry vnitřních prostor totiž nabízejí terasy neopakovatelný pohled na Prahu a především na Vltavu s jejími mosty. V nevšedním interiéru podtrženém tichou hudbou klavíristy mohou hosté vybírat z bohaté nabídky mezinárodní a tradiční staročeské kuchyně, obohacené nabídkou rybích specialit, připravovaných pouze z čerstvých ryb. Nápojový lístek uspokojí i ty nejnáročnější hosty. Image Restaurant a terasa jsou otevřeny denně od 11 do 01 hodin. Restaurant je vhodný pro rauty, prezentace, svatby, promoce, obchodní obědy a večere a jiné slavnostní příležitosti. Při pořádání rautů je kapacita hostů neomezena, protože je možno využít i přilehlé prostory. Pro dokonalou spokojenost svých hostů zajišťuje podnik rovněž dopravu k pavilonu i zpět.

Hanavský pavilon si určitě zaslouží návštěvu, a to ať již za účelem krátkého občerstvení, nebo naopak kvůli kulinařskému zážitku, v obou případech však díky podmanivé atmosféře tohoto výjimečného místa spojeného s zážitkem nevšedním.

